

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky s. **A. s. s. r. o.**, zastoupené JUDr. Dagmar Soukenkovou, advokátkou se sídlem v Ostravě – Moravská Ostrava, Miličova 16, za účasti **Finančního ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 61, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 5. 2004, č. j. 15 Ca 269/2003 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem krajského soudu byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále též „správní orgán“) ze dne 7. 10. 2003, č. j. 6005/140/03/Dv, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Ústí nad Labem (dále též „finanční úřad“) ze dne 4. 12. 2002, č. j. 216227/02/214961/0773, na daň z převodu nemovitostí ve výši 861 815 Kč.

Ve včas podané kasační stížnosti namítá stěžovatelka stížný důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Domnívá se, že právní vztahy je třeba posuzovat podle právní úpravy platné v době jejich vzniku, čemuž svědčí i čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 a čl. 4 Listiny základních práv a svobod. Správní orgán a posléze i krajský soud nesprávně vyložily

ust. § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový zákon“), nesprávně ho i aplikovaly, když takto pozměnily smysl zákona. Kdyby v době vkladu nemovitosti do společnosti existovala současná právní úprava, stěžovatelce nic nebránilo v tom, aby nemovitost vložila celou. Navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření uvedl, že se ztotožňuje s právním názorem soudu o tom, že dle ust. § 20 odst. 6 písm. e) daňového zákona byly od daně z převodu nemovitostí osvobozeny vklady podle zvláštního zákona do obchodních společností nebo družstev. Novela tohoto ustanovení byla pouze terminologická mající za cíl sjednotit názvosloví s ohledem na novelu obchodního zákoníku účinnou od 1. 1. 2001. V žádném případě však neměnila smysl dosavadního ustanovení daňového zákona. Pokud tedy společník převedl celý podnik na společnost a součástí základního jmění společnosti se stala jen dohodou určená část hodnoty převáděného majetku, pak pouze této části hodnoty majetku určené k zápisu do základního jmění náleží osvobození dle ust. § 20 odst. 6 písm. e) daňového zákona. Zbývající část hodnoty podléhá dani bez nároku na osvobození. Tomuto názoru korespondují i nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 184/02 a III. ÚS 31/2000. Správní orgán navrhl nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti a její zamítnutí.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Dne 29. 6. 1998 učinila stěžovatelka prohlášení o vložení nepeněžitého vkladu - podniku do akciové společnosti A. S. K. a. s. s tím, „že se tento vklad započítává na základní jmění zakládané společnosti pouze částkou ve výši 300 000 000 Kč. Rozdíl mezi tržním oceněním nižším a základním jměním je započítán na emisní ážio.“ Dne 7. 2. 2000 podala stěžovatelka přiznání k dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí. Platebním výměrem č. 1020004624 na daň z převodu nemovitostí ze dne 4. 12. 2002, č. j. 216227/02/214961/0773, stanovil finanční úřad stěžovatelce daň ve výši 861 815 Kč.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 20 odst. 6 písm. e) daňového zákona, platného v době prohlášení stěžovatelky o vložení nepeněžitého vkladu, od daně z převodu nemovitostí jsou osvobozeny vklady vložené podle zvláštního zákona do obchodních společností nebo družstev (dále jen "společnost"). Je-li vkladem nemovitost, osvobození se neuplatní, jestliže do pěti let od vložení vkladu zanikne účast společníka obchodní společnosti nebo člena v družstvu (dále jen "společník"), s výjimkou případu úmrtí společníka, a nemovitost není společníku vrácena. Po dobu těchto pěti let neběží lhůta pro vyměření daně. Zánik účasti ve společnosti nebo členství v družstvu do pěti let od vložení nemovitosti jako vkladu je společník povinen oznámit do 30 dnů ode dne zániku účasti nebo členství místně příslušnému správci daně; součástí tohoto oznámení je i sdělení o způsobu vypořádání.

Dle ust. § 20 odst. 6 písm. e) daňového zákona, v platném znění, od daně z převodu nemovitostí jsou osvobozeny vklady vložené podle zvláštního zákona do základního kapitálu obchodních společností nebo družstev (dále jen "vklad"). Je-li vkladem nemovitost, osvobození se neuplatní, jestliže do pěti let od vložení vkladu zanikne účast společníka obchodní společnosti nebo člena v družstvu (dále jen "společník"), s výjimkou případu úmrtí

společníka, a nemovitost není společníku vrácena. Po dobu těchto pěti let neběží lhůta pro vyměření daně. Zánik účasti ve společnosti nebo členství v družstvu do pěti let od vložení nemovitosti jako vkladu je společník povinen oznámit do 30 dnů ode dne zániku účasti nebo členství místně příslušnému správci daně; součástí tohoto oznámení je i sdělení o způsobu vypořádání.

Zásadní stížní námitkou stěžovatelky je nesouhlas s posouzením otázky týkající se použití a výkladu právní úpravy umožňující při splnění určitých podmínek osvobození vkladů nemovitostí do obchodních společností nebo družstev.

Nejvyšší správní soud považuje v této souvislosti za vhodné citovat z nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 5. 2000, sp. zn. III. ÚS 31/2000, který se v něm vyslovil k otázce přípustnosti osvobození od daně z převodu nemovitostí v roce 1995. „Obchodní zákoník vymezuje vklad společníka v § 59 odst. 1 jako souhrn peněžních prostředků a jiných peněz ocenitelných hodnot, které se společník zavazuje vložit do společnosti. Současně vymezuje základní jmění společnosti jako peněžní vyjádření souhrnu peněžitých i nepeněžitých vkladů všech společníků do společnosti. Zákon č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů, v § 20 odst. 6 písm. e) osvobozuje od daně darovací vklady vložené podle zvláštního zákona do obchodních společností nebo družstev - zvláštním zákonem se tu rozumí obchodní zákoník, část druhá. Z toho pak vyplývá, že obchodní zákoník nezná jiný vklad než vklad do základního jmění, na rozdíl od postupů účtování, které znají vklad do základního jmění a vklad nezvyšující základní jmění. Vzhledem k tomu, že zákon č. 357/1992 Sb. osvobozuje od daně pouze vklady vložené do obchodní společnosti při definici vkladu podle obchodního zákoníku, vztahuje se osvobození od daně pouze na vklady do společnosti zvyšující základní jmění. Pokud jde o vklady do společnosti nezvyšující základní jmění, tyto vklady nepochybně podléhají dani. Jestliže byla na obchodní společnost převedena celá nemovitost, ale součástí základního jmění této společnosti se stala jen dohodou společníků určená část hodnoty převedené nemovitosti, byla správně osvobozena od daně tato část. Zbývající část hodnoty převedené nemovitosti pak dani podléhá.“

Z výše uvedeného judikátu Ústavního soudu je zřejmé, že výklad daňového zákona tak, jak ho ve své kasační stížnosti podává stěžovatelka, není správný. Nejvyšší správní soud konstatuje, že i pro převody nemovitostí do obchodních společností či družstev v roce 1998, kdy tak učinila stěžovatelka, bylo možno od daně z převodu nemovitostí osvobodit pouze ty vklady, které zvyšovaly základní jmění společnosti. Na všechny ostatní nebylo možné osvobození od daně uplatnit.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud, zcela ve shodě s Krajským soudem v Ústí nad Labem, uzavírá, že daňovým zákonem v platném znění nebyl změněn smysl ust. § 20 odst. 6 písm. e) daňového zákona, nýbrž došlo pouze ke zpřesnění jeho názvosloví. Tento fakt je však bez vlivu na souzenou věc, neboť jestliže správce daně postupoval tak, jak je uvedeno v jeho rozhodnutích, tedy jestliže uznal osvobození od daně z převodu nemovitostí pouze na tu část nemovitostí, které stěžovatelka vložila do základního jmění společnosti, bylo to zcela v souladu s daňovým zákonem platným a účinným ke dni prohlášení.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost

jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatelka podala návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznosl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu